

DEVIATA KAPITOLA

Šťastko opatrne zdolával kamenistý chodník a snažil sa dobehnúť ostatných psov. Od Nekonečného jazera sa prihnal vietor a vzduch bol vzápätí plný soli. Šťastkova úzkosť rástla spolu s pocitom nebezpečenstva. Obzrel sa, ale cez okraj útesu už nevidel trávnaté údolie ani stromy pri jazierku, kde si svorka založila tábor a v nozdrách viac necítil vôňu svojej Alfy.

Zahľadel sa k vzdialeným útesom, kde sa línia pobrežia stáča od Nekonečného jazera. Kdesi tam, za húštinou nízkych kríkov, ležal vchod do vlhkých jaskýň, v ktorých si urobili brloh zúriví psi. Vo vzduchu síce nebolo cítiť ani náznak ich pachu, no nemohla ho Britva napriek tomu práve teraz pozorovať, skrytá medzi kríkmi?

Šťastko začul ostrý štekot a otočil sa. Zorka mala ťažkosti s prekonávaním väčších kameňov. Musela si premýšľať každý skok a nie vždy sa jej to podarilo. Teraz si pri doskoku udrela labku a oblizovala si boľavé miesto.

Miki pri nej zastal. „Neublížila si si? Mám ti pomôcť?“

„Nič mi *nie je*,“ odvetila malá sučka hrdo. Postavila sa a skočila na ďalší kameň, no pri dopade sa jej pošmykli labky a uvoľnila lavínu kamienkov, ktoré zarachotili po skale a skotúľali sa cez okraj chodníka dole do vody.

Šťastko ju nervózne pozoroval a počúval vzdialený hukot vln Nekonečného jazera. Hlavou mu prebysla predstava, ako kľbko špinavej bielej srsti padá z útesov. Mykol sa.

„Mohli by sme ťa ísť,“ povedal láskavo a dával si pozor, aby ju neurazil. „Preniesli by sme ťa cez najhoršie úseky. Spomínaš, ako sme utekali pred tým čiernym mračnom a občas sme museli prekonávať strmé svahy? Ostatní tiež potrebovali pomoc, napríklad taký Kňučo. Nemáš sa za čo hanbiť.“

„Nič mi *nie je*,“ zopakovala Zorka. „Nepotrebujem pomoc.“ Venovala Mikimu a Šťastkovi vďačný pohľad a potichu dodala: „Možno ju však budem potrebovať, keď polezieme hore.“

Miki sa sklonil a oblizol jej ňufáčik. „Spolahni sa.“ Zvyšok cesty dole išiel kúsok pred ňou, Šťastko sa držal o krok za ňou a spolu zoskočili na piesočný breh.

Pokračovali pozdĺž okraja Nekonečného jazera, až kým sa pred nimi nevynorilo mesto. Aj z tej diaľky bolo vidno hlučné klietky jazdiace sem a tam po uliciach. Dlholabí stále pracovali. *Je to presne tak, ako sme si mysleli – nemajú potuchy, aké nebezpečenstvo im hrozí.*

Ostatní na nich čakali na kraji mesta, dobre skrytí pred zrakom dlholabých. Šťastko, Miki a Zorka sa k nim pripojili.

„Pozrite sa!“ zaštekala Bella. „Jazerný pes je nepokojný. Aj *on* vie, že sa čosi deje.“

Šťastko sa pozrel smerom k jazeru a striaslo ho. Jeho sestra

mala pravdu. Pravidelný rytmus príboja utíchol a hladina sa neisto kolísala a vírila.

Mal som pravdu. Jazero sa pri Veľkom zavrčaní vylialo z brehov – a môže sa vyliť aj tentoraz.

„Nepáči sa mi to,“ zakňučala Iskra.

Miki k nej rýchlo pribehol a pritúliť sa. „Neboj sa, nebudeme tu dlho... však, Beta?“

„Pôjdeme varovať dlholabých a hneď pobežíme naspäť,“ súhlasil Šťastko. Cítil, ako mu sršť na chrbte vstáva dupkom. Naozaj sa práve čosi pohlo pod zemou?

To sa mi len zdalo, povedal si v duchu, no sám tomu veľmi neveril.

Viedol skupinu k prvým budovám na kraji mesta. Tam zastali a pozorovali dlholabých s pomarančovou sršťou pri práci. Dvaja ťahali po zemi dlhé palice s chlpatými koncami a odhŕňali nimi piesok, rozbitý širokameň a neporiadok, ktorý sa vysypal zo škatúl na odpadky. Veselo na seba štekali. Po ulici prešla hlučná klietka, vykukol z nej ďalší pomarančový dlholabý a zamával im.

Šťastko sa presunul bližšie a švihnutím chvosta naznačil ostatným, aby išli za ním. Držali sa pri stene, skrytí pred zrakom dlholabých.

„Čo robia tamtí vzadu?“ zašepkal Miki.

Šťastko sa zahľadel do diaľky. Za dlholabými s palicami bolo vidno ďalších, ktorí zarážali do zeme dlhé kusy dreva, pravdepodobne do kruhu. „Netuším,“ odvetil Šťastko.

„Naozaj si to nevedomujú, však?“ ozvala sa Iskra. „Pozrite sa. Vôbec nič netušia.“

„Nie sú ako my,“ vysvetlila jej Bella. „Nemajú nijakých psích duchov, ktorí by im pomohli.“

„Čo budeme robiť?“ spýtala sa Iskra. „Ako ich máme varovať?“

Šťastko si oblizol pysky a uvedomil si, že to nevie.

„Moji dlholabí vždy spoznali, že sa niečo deje, keď som behala dokola a štekala,“ ozvala sa Zorka. „Možno by sme to mohli skúsiť.“

„Alebo by sme sa do nich mohli zaprieť a tlačiť ich preč od vody,“ navrhla Marta. „Možno by pochopili, čo im chceme povedať.“

Bella zdvihla uši. „Moji dlholabí vedeli, že sa niečo deje, keď som začala vyť.“

„Všetci máte dobré nápady,“ súhlasil Šťastko. Pozrel sa smerom k Nekonečnému jazeru. Voda sa vlnila, penila a valila k brehu. V Šťastkovi hlodal strach. „Musíme sa poponáhľať. Urobte hocičo, čo vám napadne, aby dlholabí pochopili, že im hrozí nebezpečenstvo, no nenechajte sa chytiť. Buďte pripravení dať sa na útek na môj povel. Nebezpečenstvo môže prísť bez varovania.“

„Áno, Beta,“ súhlasili všetci.

„Výborne. Tak do toho!“ Šťastko sa rozbehol po ulici a za sebou počul kroky ostatných. Obzrel sa a uvidel Zorku, ako pojašene beží v kruhoch a naliehavo havká. Iskra a Margarétka sa ju snažili napodobniť, poskakovali a točili sa na mieste. Šťastko spomalil a bol zvedavý, ako budú dlholabí reagovať.

Najprv vyzerali pobavene. Dvaja najbližší prestali zametať a začali ukazovať na psov, ale keď Šťastko a Bella zavyli, obaja

dlholabí stuhli. Marta a Miki sa k nim rozbehli, no dlholabí začali cúvať a zdvíhali predné labky na obranu. Spolu s ďalším dlholabým obišli kruh drevených tyčí zarazených do zeme.

„Nie! Na opačnú stranu!“ zaštekala Miki zúfalo. „Bežte preč od jazera!“

„Nerozumejú ti, len ich desíš!“ zavolať naňho Šťastko. Pozrel sa na kruh drevených tyčí a prešiel mu mráz po chrbte. Ohraničovali hlbokú dieru v zemi, ktorá mu pripomínala jamu v jaskyni zúrivých psov.

„Počujete to?“ zaštekala Marta a otočila hlavu smerom k jazeru.

Miki zastal a nastražil uši. „Nekonečné jazero cúva od brehu! Schyľuje sa k niečomu príšernému!“

Šťastkovi stiaholo hrdlo od strachu a cítil, ako mu sršť na chrbte vstáva dupkom. „Musíme sa vrátiť späť do tábora!“ zaštekala.

„Ale čo dlholabí?“ zakňučal Miki. „Možno je dobre, že sa nás boja! To by mohlo stačiť.“ Sklonil hlavu, zavrčal a vykročil smerom k dlholabým. Iskra vycerila tesáky a bežala mu na pomoc.

Dvaja dlholabí odskočili nabok, no tretí cúval k diere, kde vyšklbol jednu z tyčí a výhražne ňou zamával. Iskra zastala so zdvihnutou labkou, ale Miki sa rozbrechal a išiel ešte bližšie. „Uteč! Bež preč!“ Stál tak blízko dlholabého, že sa ho takmer dotýkal.

Dlholabý zavyl od strachu a udrhel Mikiho tyčou do boku. Miki zakvílil od bolesti, no necúvol. Dlholabý sa zahnal k ďalšiemu úderu a Šťastko sa rozbehol, aby Mikiho odtiahol preč. K druhému úderu však nedošlo – iný dlholabý zajačal a ukazoval prednou labkou k Nekonečnému jazeru. Všetky hlavy sa otočili rovnakým smerom.

Čosi si všimli! Niečo sa robí! blysko Šťastkovi hlavou. Voda sa stiahla od brehu, akoby sa chcela sústrediť do jednej veľkej vlny. Dľholabý zdvihol čiernu škatuľku s dlhým kovovým chvostom a voľačo do nej zdesene zaštekľal. Ostatní dľholabí sa rozbehli preč a divo rozhadzovali prednými labkami.

Vzduch náhle naplnilo zavýjanie dľholabých a vrčanie hľučných kľietok.

Šťastko zdvihol hlas, aby ho cez ten hľuk bolo počuť. „Svorka, dľholabí videli jazero! Teraz vedia, že sú v nebezpečnosti! Musíme *okamžite* preč! Naša Alfa na nás čaká, bežíme späť do tábora!“

„Už idem, Šťastko!“ odpovedal Miki a otočil sa.

Dľholabý s tyčou sa zľakol jeho prudkého pohybu, cúvol a pomarančová zadná noha mu sklzla cez okraj jamy. Vyplašene zaštekľal, pustil tyč a zamával prednými labkami, no nemal sa čoho chytiť. So zdeseným zavýtím spadol horeznačky do jamy.

ZÁKON SVORKY

PSIA HRMAVICA

ERIN HUNTEROVÁ

Z anglického originálu *Survivors: Storm of Dogs*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Working Partners Limited, Londýn, 2015,
preložil Jozef Klinga

Sadzba Petra Mejstříková

Vydalo vydavateľstvo Albatros v Bratislave v roku 2018
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9,
Bratislava, Slovenská republika

Číslo publikácie 1 747

Zodpovedná redaktorka Magdaléna Poppelková

Jazyková redakcia Mária Pavligová

Technický redaktor Ivan Chval

Vytlačila CENTA, spol. s r.o., Vídeňská 113, Brno
1. vydanie

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2018. Všetky práva sú vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať
za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA